

Pekan tarina

Vuosi ennen sairauteni toteamista sain lopputilin työpaikastani, jossa olin ollut reilut kolmekymmentä vuotta. Olin silloin hieman päälle viisikymmentävuotias. Harrastuksia minulla oli runsaasti, ja sen lisäksi hankin lukuisia luottamustehtäviä. Liikuin myös päivittäin runsaasti, selkä oli märkänä tullessani lenkiltä.

Sitten alkoi väsyttää, närästää ja käsivarteen koski. Viimein menin lääkäriin oireideni kanssa, ja otettiin sydänfilmi. Sydänfilmistä minut lähetettiin sydänvalvontaan. Minulle tehtiin varjoainekuvaus, jossa paljastui kolme lähes tukossa olevaa suonta. Parin päivän päästä oli ohitusleikkauksen aika. Muistan edelleen, kuinka leikkauksen jälkeen heräillessäni hoitaja kertoi minulle kellonajan ja sen, että leikkaus onnistui. Pian leikkauksen jälkeen alkoi jo fyysinen kuntouttaminen. Toipuminen leikkauksesta oli nopeaa, sillä minulla oli hyvä peruskunto liikuntaharrastusten vuoksi.

Kun pääsin hoitoon, tunsin suurta helpotusta. Minulla ei ollut mitään vaikeuksia operaation jälkeen, ihmettelin vain että miten kevyttä käveleminen olikaan. Kaksikymmentä vuotta olen nyt saanut nauttia terveydestäni ja olen joskus jopa unohtanut koko sairauteni. Sairaudesta on opettanut minut tuntemaan kehoni. Olen kertonut tuttavilleni koko tarinani ainakin sataan kertaan, vaimoni tykkäisi että jo riittäisi. Olen ehdottomasti eri mieltä, sillä tiedon jakaminen on tärkeää. Olen lukenut paljon sydänsairauksista, kuunnellut monta luentoa aiheesta ja toiminut vertaistukiryhmissä kaksikymmentä vuotta. Olen kuullut monta tarinaa sairaudesta ja sen hoidosta.

Vertaistukityössä olen huomannut, kuinka ihmiset pelkäävät leikkauksia ja sairaaloita. Näitä pelkotiloja me työllämme koetamme torjua. Olen ihmetellyt, kuinka itse en pienintäkään pelkoa tuntenut koko hoidon ja leikkausten aikana.